

Megtaposva

Az ébredező utca kezdődő méla csendjét sárga kabátos kommandó zaja verte fel.
A maguk után húzott ágseprűkre, nyikorgó nagy talicskáikra báván báméskodott
a halványan kelő nap.

Csüggedt arcukat kissé megfényezte a hajnali pálinka.

Hirtelen erősebb ágseprű surrogás: ketten közülük az éjszakai eső által foszladozó,
aszott leveleket széles mozdulatokkal terelni próbálták. Izmaik ilyen sebességre kapcsolt
állapotát a többiek némi undorral szemrevételezték.

Különben aránylag még villanások nélkül, csendben néztek egymásra a szembe-ablakok.
Némán szemlélte a környéket, hátában a végesség eme megfogható pillanatával,
letelt a műszak.

Gondterhelt volt, mennyi minden süvít agyában.

Az egyre hangosodó szél, az ősz, mindig az elmúlás képét festi lelke vásznára.

Egyszer, oly régen egy asszony azt mondta néki: ott legyél, ahol vagy!

Mily egyszerű! Á dehogy az!

Szétdobált felhők alatt hajtott, mintha egy óriási kéz amorf tészta szaggatójától
sorjázta volna egymás mellé, oldalról-alulról a félig elbújó Nap megvilágításában.

Ami messze van sokszor szebb mint magunkba tapasztott, ezerszer megélt,
most is arcunkba tapadt, jelenlegi vágyakozásunk.

A macska dorombolása ébresztette máshol lévő érzékeit.

Mennyi simogatást elbír s elkér.

Vajon mennyi simogatás akadt, tapadt meg bennünk, ki nem adódott belőlünk?

A kedvelést, a szeretést, a szerelmet oly nehéz tiszta sugarakkal mosni.

Emlékezett még arra a nyárra.

17 évesen, úszómesterként gyereket tanított úszni.

A Nap állandó fénye a lelkében tisztán világított.

A lányok mosolya az olvadó napok aranyérceként szivárgott át rajta.

A szerelem szeplős szőke, vékony lány volt, édes rózsaszín szája az
élni valóság és a lüktető keringés emelte a lenni-jó tornyait.

Az elcsendesült, megbékélt, ám elképedő fiú ostobán kutatta az
udvarlás lehengerlő szavait.

„Fekszem az ágyon, alig nesz a házban, arcod selyme merít kacagó arcomból.

Azt az édes-vad, lágy érzést gondolom,
melyben szál-egyenes tornyaid látása bolygat, ölelő kezéd s öled.
Olthatatlan szomj sújt mérhetetlen, nélkülöd.
Ha megállna szíved, egy életem át pumpálnál kicsit édeskés véred testedben,
ér-csatornáid büszke s örökre elfogódott őreként.”

A pillanat szívessége, olykor megadatik, tizedmásodpercre megáll minden
körforgás, a kinyújtózott tér magába foglal s nincs kétséged: jó helyen vagy.

Az asszony arcán, szemeiben hirtelen földöntúli felérzés rajzolódott.
Két gyereket nézte, könnybe lábadt szemeiben megnyugvás,
mindent elfogadás tükröződött.
Az aggodalom, a kétségbeesés, a jövő-féltés hátizsákja mögöttes a porban
hevert szakadt hevederjeivel.

A két gyermek hátukban édesanyjuk óvó, -- ám most tündér – tekintetével,
mit sem tudtak, csak érezve a háterszág felkent papnőjét, önfeledten
kerekettek tovább.

Megkapó, megragadó, nem felejthető pillanat. Egy szempár ékkövei, egy arc
sugárzása a tovább élhetőség, érdekesség körébe tolt a lágyan.
Mindezt észre kellett venni és kevesebb lenne nélküle,
az elfogadás magasztalása nélkül.

Törött üvegcserepeket sokszor érzett szemeiben.
A szembejövők fénytelen szemeiben, arcukban nem látta meg tükörképét.

Mint a soha meg nem fogható nyálkahal, megfoghatatlan viszonyulni
a határtalansághoz, elméje véges és végtelen voltát kellene ragasztania
fénylő bársonyokra, a szeretés melengető gyolcsára.

*

Nagyapának már egyetlen sejtje se volt alkohol átitatódottság nélkül.
Elméje csúcsán megpróbálta kidobni az égő kályhát a szobából az udvarra.

Vidéki szoba-konyhás házukat rendszeres időközönként kisgyerek sírás verte fel.
Micsoda nagymama volt Vilma, – 11 gyereke mellett – képes volt esténként
Mihály keresésére indulni.

Rendre az árokból szedte össze.
Persze talicskával indult, a kocsmá irányába.

Az alkohollal örökre összeházasodott, eszméletlen nagypapit 50 kilós felesége zokszó nélkül haza talicskázta.

Nagyi írni, olvasni sosem tudott. Viszont volt humora.
Mikor Kanadából hozták haza 56-os disszidens gyerekei,
a kocsiból kikönyökölvén nem átalotta jó erősen odakiáltani
a mezőn görnyedőknek. – Dolgoztok, parasztok?

Nagypát ha kétszer látta, utoljára szélütött testében ugráló nyugtalansága,
kifejezéstelen arca ragadta meg, bár hamar el tudta feledni.

Tizenévesen sokszor nyaralt ott, nagyanja mindig örömmel
s szolgálat készen fogadta.

Az egyszerűség, a türelem, a sors elfogadása világlott mindenben,
még az állatokban is.
A szabadság, a feltétel nélküli szeretés úgy simult a fát vágni készülő
kamasz arcára, minden suhanás nélkülien, mint szélcsendben, fáradtan ülő madár.

*

-- Örökre emlékezni fogsz rám, a szerelmeskedéseinket soha nem fogod feledni!

Gömbölyded arcocskájában könnyörgőn síró szempár,
telt alakjában a kezdődő megadás feszültsége.
Szakítottak -- elhagyta már sokszor elméjében --, végre megmondta
a 6 évvel idősebb -- akkor már elvált -- lánynak.

Mérhetetlenül szégyellte, hogy más formára, más arcú,
habitusú nőre vágyik, így húszévesen.

Szégyellte azt is, hogy kapcsolatuk közben már szédítette azt a másik,
nála 10 évvel idősebb lányt, ki a szüzességét ajánlotta fel.

*

A vonat nemes egyszerűséggel bedőlt a kanyarban.
A kis ijedtséget azonnal felváltotta a csodálat.
Kevés csomagjuk volt, szoci-komcsi világból érkező,
elkerekedett szemmel szívott fel mindent, mi neki fontos lehet Franciaországból.

1987. volt.

Párizsból jöttek, az Atlanti Óceán volt a cél.
A fővárosban fel nem tudta fogni, mintha otthon lenne.

Az óceán melletti, volt kalóz-város összes köve – még a tető is abból volt
– elvarázsolta, lellessé és elfogódottá tette.

A girbegurba utcákon hol hegedűszó,
hol csupa festékes kezes-lábast viselő festő látványa ragadta meg.
Számára a profi zenész játéka, a kis teret majd beborító képek oly nehézzé
s ugyanakkor oly könnyűvé tette a ki-belégzést.

A szürke kövek között átlényegült bensővel nézte a zöldséges pulton,
az ismeretlen és túl színes gyümölcsöket.
A bőség, a tehetség, a jóllakottság márvány palotájába ejtődött teste,
ugyanakkor halknak, elolvadónak látta magát.
Füstsűrőtlen Gitane lógott szájában, egy pillanatra ostobaságnak érezte
a kikötő hatalmas vitorla-erdejét.

Nem gondolt hazájára s saját veszteségeire.
Életének kínjai –,mint fészekből először szárnyra kapó fióka – elrebbentek.
A Naptól sárguló esőben fittyet hányva, egyre lazuló léptekkel megadta magát
a környezetnek. A pára lassan kúszott fel, takarván a lebukó Naptól elvont fényt.

*

Mindig külön akart lenni szülő-környezetétől,
több akart lenni az ott levőknél és mindenkinél. Több, tökéletesebb.

Az olvasás gyönyörűsége, az irodalom, a költészet varázsa fellobbantotta
a szoba-konyha szürkülő falait.
Sokszor hatotta meg s hatotta át a sokrétűség vágya, elme-kosarába gyűjtötte
gyűrt ötleteinek céduláit, hogy majd kihúzza és kisimítsa azokat.

Összegyűrt érzések és álmok, egymásra rakott történetek, arcok tekintetek.
A verem alján lévők tán végképp elvesződnek.
Megtöredezett fénykép- emlékek, kislabizálhatatlan habitusok.

Törekedett környezete rendjére, a dolgok rendszerezésére.
Holnap a másnapra lépek, sivár tekintetek között bolyongó lélek.

Verseket is írt, nem is keveset.

Nézte a piszkot nejlomba záró kutyatulajdonost.
Istennek vajon van-e egy hatalmas zacskója?

Hihetetlen nagy, áttetsző zsákot tart a kezében s gyűjti hátrahagyott,
ostoba gondolatainkat.

Ugye nem adja vissza eme fekáliát?
Bár ne vennénk vissza, akár a zsák mélyéről is.

Hogyha az eldobott gondolat a zsák mélyen van,
akkor is végig turkáljuk más szemetét is, bizony még magunkévá is teszünk belőle.
Különben is imádjuk átvenni más haragját, akár még nagyobbra srófolván azt.

Ahogy az Isteni zsákban keressük sajátunkat, megelégszünk másokéval,
hogymi is átszűrjük a nagyvilágot ezekkel az ostobaságokkal.
Ha mást nem is, közösséget jelenthet számunkra közösen haragudni egy személyre,
vagy egy dologra, történésre, akár emberi viszonyulásra.

A harag-konferenciától semmi jót nem várhat az ember.
A verbális pellengérré bárkit képesek vagyunk odaállítani,
jó szó nem hagyhatja el szánkat.

Saját harag-bugyrunk is hatalmas, mit csak töltünk, ritkán dobunk el belőle, szinte soha.

A tegnap haragja sehová sem visz, a ma haragja a kérlelhetetlenség kovásza.

Haragunk soha el nem foszló ragaszkodás, verbális gyilkolás.

Régi sérelmeink bebábozottan süllyesztjük magunkba, ám pontos helyének
adataival megterheljük oly véges agyunkat. S így bármikor elő tudjuk kapni,
a báb rohanást lepkévé nevelődik.

A negatívumok, a harag-csontok rágicsálása közben védő palástként ránk kerül
a harag-köntös, mely tele van ezekkel a lepkékkel.

Ha elfordulsz, ha nem akarsz haragot vetni, kikelését dédelgetni, locsolgatni,
te is áldozattá válhatsz.

Az a jó, hogy bárkire megharagudhatunk,
s ha az múltbéli, akkor frissítjük, alma ízű, régi tapogatózásunk.
Nyilvánvaló volt számára, hogy alapállás:
valakire mindig lehet haragudni és persze kell is.
Mint lekarmolhatatlan karmolás, bégetünk a harag-kórus tenorjaként,
avagy rekedt kántálójaként

A hordozott harag.

*

Gondolt, nem is egyszer mások szenvedéseire.
Elkeserült arccal néznek életükre, így is úgyis hunyorognak.
Összerándult lelkük a múltat sorjázza, s jelenüket szegényes kabátjuk alá
gyömöszölik.

Ó, de hányszor szorult össze szíve, ha elhagyatott tekintetüket látta,
ha egy szimpatikus arcon fájó képek képzetét fedezte fel

Ám mit ér az ő empátiás készsége?
Nem tud kapukat, átjárókat, szíveket nyitni a vergődőknek.

*

Az egyszerű lelkületű anyjára gondolt.
Nevelő-szülőknél nőtt fel, hihetetlen, felejthetetlen véres, verés nyomokkal bensőjében.
Mikor összekeverte szénport a liszttel, akkor nagyon boldog volt.
A verés bizony semmivé tette ezt.

Mily gyönyörű kép: a fekete és a fehér vegyül; egyértelműen szép, megkapó.
Persze anyja művészete, 9 éves korában örökre meg is szakadt.

Anyja sokszor nem tudta megnyugtatni,
mindenhol sérült lelkével nem ismerte az ölelőn szeretést.
Csak később tanulta mindezt meg,
nos ilyenkor már gyerekeire való rászorultsága is tanítómestere volt.

*

-- Úristen, látom az eget!

Egy szaltó közepén volt, zuhanás után egy csomó mindent át akart ugrani
ezzel a testének ellentmondó csavarással,
életének egyik legnagyobb s legelképesztőbb ostobaságával.

-- Még el is kell fordulnom, nehogy a hátamra essek!

A végeredmény: bal felkarján landolt, fejét feltartván,
80 kiló megfelelő része tüdőt megtaposón.
Egy simának látszó esésből vízszintesbe forduló elrugaszkodást képzett.

A baloldal 6 bordája – némelyik többszörösen – 12 helyen tört vagy repedt volt.
A bal lapocka keresztbe repedt.

A törött bordák egyike felszakított egy eret és alvadt vérrel kezdte tölteni tüdejét.

Abban a pillanatban, már zavarodott elméje az utolsó két fordulat kivitelezését firtatta.
A földön, a kevés fűvön maradt jelentéktelen avarnak ijedtség-szaga volt.
A mostani légmellnek vérszaga.

Nem tudta tovább gondolni, romokban lévő keringés, utolsónak tűnő fuldokló,
halált-verő hang; intubálva, friss röntgennel tolták a műtőbe.

Hogy is van az, hogy tudod a következő tized-pillanatban itt lesz a baj,
mégis arra tolod az idő kerekét? Hogy úgy legyen!

*

-- Jó napot, jó napot, jaj, de örülök magának!
Már folyt a kávé, bal vállát igazgatta várakozón, nem tudta, ki is ez a hölgy.
A középkorú nő nyájas arcában, több ezer szolgálat ráncai,
a belső biztos erő s az öröm egyszerűsége vegyült.
Pontosan tudta, hogy melyik oldalába karolhat bele, a röntgenorvos nő 1 hete látta őt.
Arcából, mozdulataiból patakzott a szívjószág,
néki fájdalmai is mintha el kezdtek volna enyhülni.
– Hogy mit csinál velem, nem tudom! Úgy érzem, mintha csak ketten volnánk a világon.
Néhány percet töltöttek együtt, az orvosnő dinamikája elvarázsolta.
Beszélt, s beszélt; ő pedig mintha egyre inkább férfinak érezte magát.

Ahogy karolta, őszinte testével hozzásimult és
folyamatos szem-kontaktust kényszerített reá.

A szél erős seprűjével szétkergette az oszlani készülő levél foszlányokat.
Csöndben s kicsit meredt tekintetűen dohányzott.
A szél-hang csak erősítette a benne elősorjázó marionett bábuk súrlódó ízületeinek
krákogását.
Mint az ő soha meggyógyulni nem akaró bal fele.

Nem tudta már összerakni a gyerek-kacsák sáporogását, a látogatók sápítozásával.

– Vajon mennyi bosszantó rész van az életben?
– Vajon mennyi a harmónia?
Ki, hogyan érdekesül eme kettősség bizonyos arányosságára?

Az időmoly hullajtja piszkát a véglegesség kabátjára,
s didergünk és félünk rácsodálkozni a jövő bármelyik kamrájára.

Mint a macska, hozzádőlt valami, de a simítás magasabban volt.
Tudta mi az.